

Aczél Géza

MENÉS

a családi hurokból most kissé kiveszem fejem gyászos lavinák között nem érint meg az a bizonyos első szerelem s a jövés üdvét is komor kőfal zárja asztalom székem is fekete ahogy hangolódok miként egy komor bibliára a múlás valahol durván horgolt szövetére melyen nem fénylik megnyugvás és a sápadt béke menti csalárd állapot szinte fagyos lexikont lapozgatva vonulgatnak gödör felé szemeim mélyén a nagyok ha már hőseimről kassákról és füstről pár centit lemaradtam azokat búsulgotom egy tavaszi záporban kik fizikai valóságukban szűkülő recehártyámra betapadtak s még keresem őket ma is felolvasásokon füstös kocsmákban számos boros ünnepen egy vízióban épp illyés roppant korpuszának felkiáltó jele a fegyelem s már botoz is utána mives botjával nagy lászló pilinszkynél egy szürreális színházi káprázat a zászló mészöly szép fejéből dől az egzisztenciális érdem mándynál a mozikba surranó kopott polgár keres menedéket vas csokornyakkendőbe köti bölcs mutatójúját somlyó franciás eleganciával a szigligeti strandon úszkál kálnoky a tisztos költői pályák erényeiről próbál meggyőzni nemes nagy barkóbáiba csak véres verítéssel lehet belenőni weöres sanyika infantilis géniuszként nyomogatja neve után a hatalmas pontokat aztán legördül a képről a sakkozó vonat ratkó bella és domokos matyi a félbe maradt partikat hogy lehet már behajtani miként az elveszített barátságot mellyel bírói tévedések folytán kifosztott páskándi lázár ervin és nagy gazsi de a markáns filozokért is szóljon egy harsány hallali mikor famulusként elhamarkodottan megölel barta jános s czine könnyes szólóitól lesz a primás vonója szilánkos s megszállott király tata zaklatott monológja miként szabolicsi úr elliptikus póza furcsa távlatokba világít s ne feledjük az egykor párizsig vivő keserű beládit s mindenkit kik ebből a zaklatott futamból kimaradtak hogy értelmét találjuk egy holt csapatnak kik bizonytalan tekintetemben összeérnek s már félve lesem a következők sorát kiket ledönt a nagy enyészet míg el nem dől maga is e lírai nézet

2000, 2008/1.

(Aczél Géza 1947-ben született Ajakon. Verset ír. József Attila-díjas.)